

ben af de østlige Byer i Sylland eller overhovedet til at tjene Penge ved Banen er ikke tilstrækkeligt for mig til at bestemme dens Retning. Man skal lægge Sernbanerne saaledes, at de kunne blive til det, som den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 2den Valgkreds (N. Hage) har udtalt, at de bør være, Nutidens Lanbeveie, nye Pulsaarer, man lægger gennem hele Statens Legeme, bedre, mere hensigtsmæssige og tidsvarende Befordringsmidler end de, man nu har osv. osv., man skal ikke bestemme Sernbanens Retning af Hensyn til, at der ligger flere Skibe i den og den Havn, og at man derfor kan tjene flere Penge ved at føre den dertil; det Hensyn har, som sagt, for mig kun liden Vægt. Naar den ærede Rigsdagsmand senere søgte at undergrave Be-tydningen af de Grunde, som indeholdes i den ombeelte lille Piece, og spøiede til: Hvad Tillid kan man nu sætte til de Oplysninger, man bringer herind i Thinget for at oplyse os, saa skal jeg for mit Vedkommende tillade mig at henvise den ærede Taler til de Lovudkastet ledsagende Motiver; jeg har, jeg gjentager det, stødt stærkt an mod den isoleret staaende, udhævede Tanke, at det projekterede Overfartsted er ligesaa gunstigt som det nu fastsatte. Naar dette kan siges, saa kan der siges meget Mere, og dette svækker ubetinget min Tillid til det Øvrige i Motiverne.

Winther: Det, der foranlediger mig til nu at begjære Ordet for en kort Bemærkning, er en Ytring af den ærede Rigsdagsmand fra Fredericia (Gad). Han omtalte, at der ved det tidligere Sernbaneforslag har fundet noget lignende Sted som idag, nemlig at der kort Tid efter, at Loven om Sernbanen var bleven given, var kommet et Lovforslag frem om at hæve denne Lov. Da det var mig, der fremkom med Forslaget om at hæve Loven om Everbanen, skal jeg tillade mig at henstille til dem, der ville være Procuratorer for Regjeringens Handlemåde i det nuværende Tilfælde, om det ikke vilde være rigtigst at huffe paa det gamle Ordsprog, der siger: „Man skal ikke tale om Strikke i hængt Mands Huus.“ Hvorledes var det, at Regjeringen og de Mænd, der vare imod at hæve Everbaneloven, stillede sig den-

gang? Det skal jeg sige. Der var udkommen en Lov under 4de Marts 1857 og i December 1858, altsaa 1 Mar og 9 Maanedes efter, foreslog jeg, at den skulde hæves. Hvad gjorde man da? Man fordrede mit Forslag afviist i Henshold til Forretningsordenen, saa at det aldeles ikke maatte blive Gjenstand for Diskussion; og da dette blev negtet af Thinget, saacs det, hvilke Grunde man havde til denne volbsomme Fremgangsmaade; det var i Særdeleshed den, at da der saa nhlig var givet en Lov om denne Sag, saa skulde man ikke prøve paa at forandre den; en Minoritet, der een Gang var overvunden, skulde beslitte sig paa Resignation, og ikke prøve paa, om den nu ikke havde vunden en Majoritet. Men hvad skeer her? — Jeg siger det ikke saameget med Hensyn til dette Punkt, som her foreligger, som navnlig med Hensyn til den anden Lov, som snart kommer under Behandling; der er det navnlig Tilfældet, at det er de Forslag, der vare forkastede med stor Majoritet, som man nu fremkommer med og prøver paa at faae fatte igjennem, og paa at faae en Majoritet for det, med Hensyn til hvilket man den Gang var i Minoritet. Det forekommer mig altsaa at det ikke er værd fra den Side saa stærkt at badle dem, der ikke ville stemme for Forslagets Overgang til anden Behandling, naar man netop fra samme Side tidligere har villet gaae langt voldsommere frem, saaledes som jeg her har viist. Den Lov, som her foreligger, kommer nu frem, ikke engang efter saa lang Tids Forløb fra den Lovs Vedtagelse, som man vil forandre, nemlig 1 Mar og 8 Maanedes, som det andet Lovforslag, der kom 1 Mar og 9 Maanedes efter, at Loven var given. Søvrigt skal jeg kun føie en Bemærkning til, nemlig den, at man har meent, at det muligt var rigtigst at fremkomme med Forslag til en Endring i den slyenske Sernbanelov, fordi der om den ikke tidligere var nogen Meningsforsjøl; i den Henseende tillader jeg mig at henlede Thingets Opmærksomhed paa den Fremgangsmaade, der blev brugt fra Lands-thingets Side, da den Lov, som nu er den gjældende, blev vedtaget der. Man gik ud fra den Grundsetning, at hver Deel af Banestyemet, hvorefter der var fuldstændig Enighed, skulde man undlade at røre ved, og da der nu alde-